

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

Eleccions presidencials a Mèxic

A Mèxic hi va haver, diumenge, eleccions presidencials.

Ja en vàrem parlar, en un altre davantal, d'aquestes eleccions.

Hom recordarà que dèiem que els candidats eren el pedagog Vasconcelos i el general Ortiz Rubio, del partit nacional revolucionari.

Les nostres simpaties les abassegava totes Josep Vasconcelos, intel·lectual liberal, orador i escriptor eminent i home solvent per tots conceptes.

Potser, però, una raó d'oportunitat ens induïa a desitjar la victòria del seu contrincant.

Ortiz Rubio era el candidat d'En Calles i del seu partit, del partit fundat pel general Obregón i al que Ortiz Rubio serveix.

El callisme i l'obregonisme, al nostre entendre, no han acabat encara, a Mèxic, la seva feina.

La política del latifundi, del petroli i de la laïcització en què Calles i els seus s'han acreditat, necessita noves ampliacions.

No dubtem que en aquests rams Vasconcelos faria bona tasca. Els altres, però, ja estan provats.

Quan escrivim aquestes ratlles, no hi ha encara dades concretes del resultat definitiu de les eleccions.

Però totes les senyals que a la vista tenim, són de què el poble mexicà pensa com nosaltres.

El dragó adormit

Hom ha de llegir els dos llibres de Xeng-Txeng — "La meva mare" i "La meva mare i jo a través de la revolució xinesa" —, editats per "Cenit", per a saber a quina carta quedar-se respecte a les comocions i agitacions d'Orient.

A les acabades del segle passat, el celeste imperi dormia encara. Dormia a l'ombra dels bananers, bressat i amanyagat pel so del tam-tam.

A Pekín hi havia un amo, l'emperador, fill del cel. A les províncies, els mandarins, veritables sàtrapes, s'ajudaven per a regnar en l'or i en la sang. I a llurs peus quatre-cents milions d'esclaus menjaven arròs amb un llapis, quan en tenien.

Tot eren totems i tabaús. Confuci i els seus levites, la dinastia manxú, els generals i els polítics cortesans.

Darrera d'aquests botxins de la munió groga estaven els diplomàtics, els banquers i financers europeus, els fabricants de canons —Putilof, Armstrong, Krupp, Schneider—, els aventurers internacionals que volien fer tallades del meló xinès.

En 1900, l'alba vermella de Xina apunta al cel. Es desperta el dragó adormit. Els fills del cel es donen compte que viuen a la terra.

L'expedició contra els bòxers, la guerra russo-japonesa colpegen i redrecen els més embrutits. Des d'aquest moment, la revolució xinesa està en marxa.

Els bòxers eren una societat secreta re-

trògrada, amb l'esperit religiós i fanàtic de l'Angel Exterminador, dels Cent Negres russos o dels Cent mil fills de Sant Lluís.

Eren, però, nacionalistes, i els agrupava l'odi contra els diables estrangers.

Aviat, del racisme i la xenofòbia, hom passa al reformisme, al republicanisme, al socialisme.

Universitaris i intel·lectuals porten d'Europa el virus del qual no trigarán a contagiar-se els obrers.

Els occidentalistes són, allà com ací, els nostres afrancesats.

Les reformes de Mutsu-Hito, al Japó, serveixen també d'exemple.

Com un incendi, l'esperit de revolta es propaga.

Hom fa viva i activa campanya contra l'ús i abús de l'opi, contra la trena o "colleta", contra els peus deformes — els famosos liris d'or —, contra els eunucs.

El cavall que galopa sobre els riells — el tren — substitueix el palanquí, la cadira de mà portada per dos esclaus.

L'emperadriu Ts'eu-Hi és guanyada a la causa liberal. Els avis i les àvies de tot l'imperi protesten.

Tradicció i Reforma estan l'una davant de l'altra. El sud i el centre progressius lluiten contra el nord reaccionari. Sangai, Nankín i Canton contra Pekín.

I apareixen Sun-Yat-Sen i el Kuoming-tang.

D'ací endavant, la guerra d'idees serà im- placable.

Els intel·lectuals han de fugir. Els obrers

són penjats, caçats com feres. Hom tira els cadàvers dels executats als gossos.

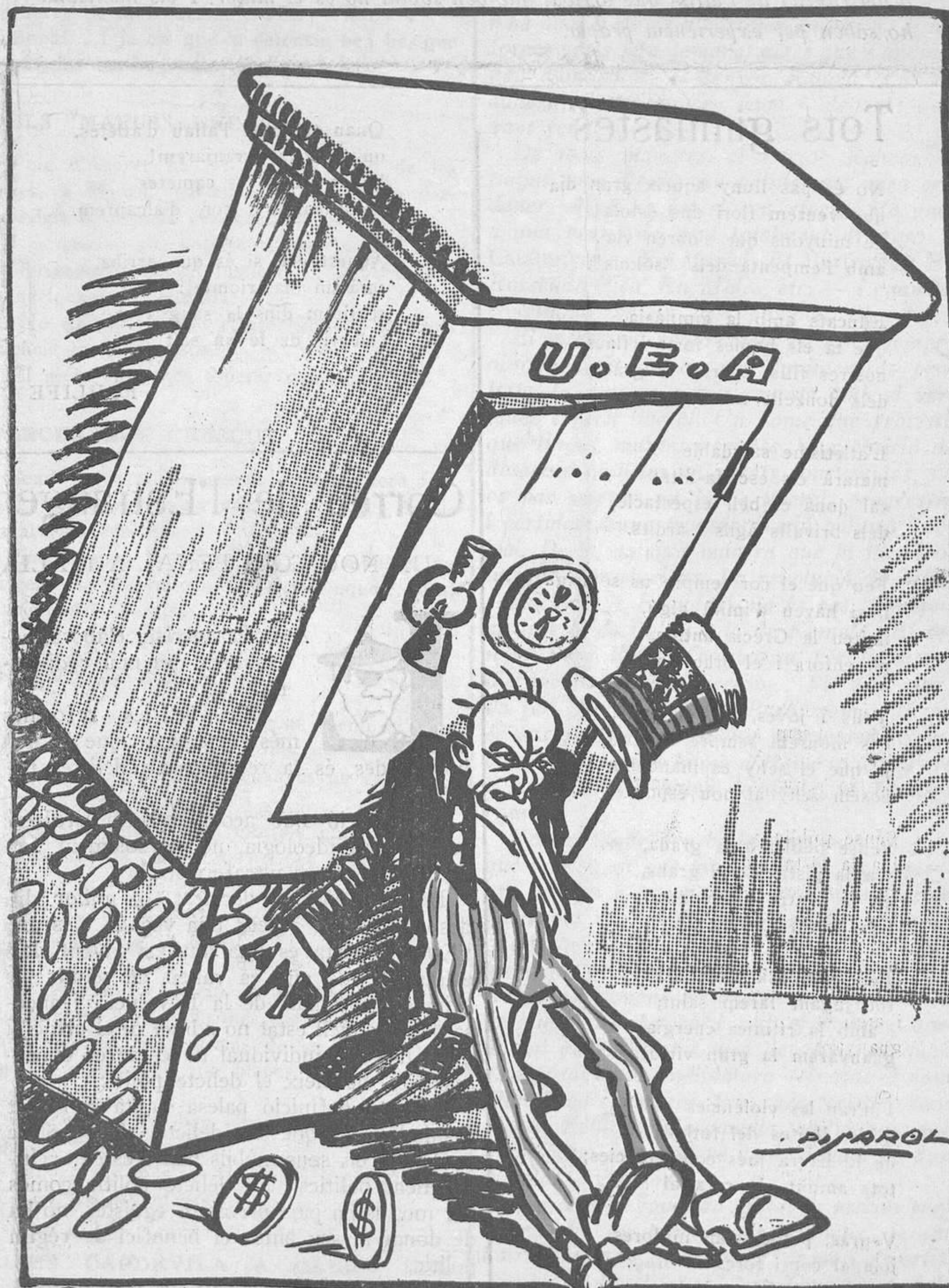
Kien-King, una poetessa tendra i fina com un bambú jove, és decapitada, i el seu cap roman exposat sis mesos en plena plaça pública, dalt d'una forca.

Els revolucionaris organitzen una brigada que hom anomena d'"atrevir-se a morir".

El poble que va per la mort a la vida, ora o canta:

"Oh, santa llibertat, sublim com un esperit, gran com un gegant que arriba fins als núvols! Per pietat del negre infern de nostra esclavitud, vina a il·luminar-nos amb un raig de llum".

ANGEL SAMBLANCAT

S. M. El Dólar

A cada porc li arriba el seu Sant Martí.

LLICÓ POLITICA

Eleccions a Mèxic

LES eleccions presidencials a Mèxic s'han caracteritzat per la sèrie de lluites violentes a què han donat lloc. Segons les informacions de premsa, passa de vint el nombre de morts, i s'acosta a la centena el de ferits.

Els partidaris d'una i d'altra candidatura han recorregut a les armes com a suprema raó d'ideal, com a norma de política per assolir el triomf.

En realitat, ens dol l'ocorregut a l'antiga nació dels asteques.

Bé està que cada u lluiti pel triomf dels seus ideals, i que per fer-los triomfar arribi al sacrifici. Les idees, com l'amor, com la felicitat, com el plaer, exigeixen de l'home, de vegades, l'holocaust de la vida.

Aquest sacrifici, però, ha de tenir una justificació adequada. Sacrificar-se perquè sí, per un tres i no-res, per tan poca cosa com és el triomf de qui ha d'ésser el president de la República, no creiem pugui considerar-se com l'ideal d'un poble mitjanament civilitzat.

No obstant, la realitat és que així ocorre. L'exemple el tenim viu i palpitant. Sens dubte són reminiscències de la raça.

Mèxic, com tots els pobles que porten, més o menys, la nostra sang, es distingeixen pel mateix. No tenen, en la lluita política, sentit de ponderació. Volen resoldre-ho tot a trets. Llur única raó, o, si no tant, aquella en la qual més confien, és la força.

Cert que la proïngació d'aquest sentit de la força és degut, més que als atavismes de raça, a la manca de cultura, a la ignorància de les masses, a l'estat d'endarreriment en què aquests pobles es troben.

Pel que a Mèxic es refereix, n'hi ha prou amb repassar la història seva dels darrers cinquanta anys, per a convèncer-se'n. Les formes de govern no han passat de dictadures més o menys encobertes. Els alçaments en armes s'han succeït periòdicament. Les bales han estat la raó per excel·lència.

Esperar, després d'un període històric així, que lluites com la present, en la que està en joc la més alta magistratura de la nació, es desenrotllin com normalment deuen desenrotllar-se, fóra massa demanar, potser un impossible. Però és que aquestes lluites ens dolien dins de l'ànima. La primera raó, perquè les reputem equivocades, i la segona, perquè deixen un sediment tan dens d'odis i de venjança, que no hi ha règim polític estable capaç de dominar-los.

I els pobles que viuen així estan pendents, en tota avinentesa, de l'ambició o del caprici de l'últim que arriba, que ben sovint no és el millor. I els mexicans ho saben per experiència pròpia.

Tots gimnastes

No és pas lluny aqueix gran dia que veurem florir uns estols de minyons que s'obren via amb l'empenta dels "sokols".

Educats amb la gimnàsia que fa els homes forts i flacs, nostres fills tindran la gràcia dels donzells txeco-eslovacs.

L'atletisme saludable matarà els escalfa-llits; cal donà el bell espectacle dels brivalls àgils i ardits.

Feu que el cor sempre us somriga i, si havent d'imitar algú, imiteu la Grècia antiga, pit enfora i el braç nu.

Vells i joves, tots a l'una, ens mourem sempre d'acord; ja que el seny es mancomunat, posem seny al nou esport.

Sense públic a la grada, i a la pista xics i grans, en la nostra Olimpíada tots serem executants.

Fent gimnàsia cada dia tot jugant farem salut, i amb la rítmica energia guanyarem la gran virtut.

Finiran les violències de les lluites del futbol; no hi haurà més competències; tots amunt, de cara al Sol.

Veuràs, poble, com millores, joia al cor i força al braç; i veuràs, el món, aleshores, de les coses que ets capaç.

Naixerà un nou optimisme; devindrem més sans i forts; es veurà que és l'atletisme el més gràcil dels esports.

Quan tinguem l'allau d'atletes, quina festa arranjarem!... lleugereta a les cametes i ens farà, el cor, d'alçaprem.

Aquest dia, si és que arriba, serà un dia triomfal: sentirem dins la sang viva l'alegria de fé un salt.

FORLIFE

Correu de l'Estranger

UN NOU CODI PENAL A ITALIA

LA Itàlia feixista elabora, actualment, un nou codi penal.

Una de les reformes més importants que hi són introduïdes, és la referent als delictes polítics.

L'exposició que acompanya el projecte mostra una ideologia, no ja solament feixista, ans encara ultrafeixista.

Després d'haver declarat, o, millor dit, després d'haver repetit una vegada més que l'Estat feixista és una antítesi vivent dels estats liberals que es vanen de seguir els principis antiquats de la Revolució francesa, i que aquell estat no admet ni el principi de la llibertat individual ni les seves conseqüències, defineix el delictes polític.

Aquesta definició palesa molta subtilitat casuística. Perquè un delictes sigui polític — diu —, els seus mòbils han d'ésser exclusivament polítics. Un delictes polític comès per motius en part privats o egoistes, no ha de donar al seu autor el benefici de règim polític.

Es evident que, pels jutges del "Duce", no hi haurà mai delictes polític: sempre serà fàcil de trobar en els actes més desinteressats, mòbils interessats.

I així tot per aquest estil.

El nou codi penal italià, en suma, és un nou aspecte de la dictadura feixista.

EL DESARMAMENT NAVAL

L president dels Estats Units, desitjant crear una atmosfera de confiança davant la conferència de Londres que es prepara, ha pronunciat un discurs optimista en extrem.

Nosaltres — ha dit Mr. Hoover — ja estem d'acord amb la gran Bretanya en la qüestió referent a la paritat naval. Nord-amèrica no desitja, avui dia, ni un sol canó ni un sol soldat que no siguin necessaris per a la defensa del país. Les altres nacions han de dir, ara, fins a quin punt volen reduir llurs armaments. Aquests armaments no seran mai massa pocs per a nosaltres.

Cal reconèixer que aquestes declaracions són força conciliants. Fins a quin punt són sinceres?

S'enganyen els que creuen que els Estats Units pretenen armar-se fins esdevenir una potència militar única. L'imperialisme dels Estats Units no és precisament militar; és econòmic.

Els Estats Units saben prou bé que ells, per a dominar el món, no necessiten ni creuers ni soldats: els basta, per contra, la força mai vista de la seva indústria, del seu comerç, de la seva banca.

Aquest imperialisme, aquest afany de dominació desenfrenat, és gairebé tan condemnable com l'altre, perquè és igualment injust. I el dia que en aquell país s'hi formi una força esquerrana agermanada a l'obrerisme internacional, les condicions econòmiques del món hauran de variar forçosament.

Però, mentrestant, els desigs exposats pel president Hoover són, sens dubte, sincers fins a un cert punt. Un punt que ell mateix, implícitament declara: la potència naval dels Estats Units ha d'ésser tan poderosa, almenys, com la de la nació més poderosa, això és, Anglaterra.

Es l'únic mitjà de què pugui viure, sense perill, l'altre imperialisme de què hem parlat.

L'ase filòsof

A Montserrat, entre els molts ases que hi ha dedicats al transport d'excursionistes, n'hi havia un, tan assenyat i racional, que no es podia treure del tupí aquell adagi: "Mentre hi hagin ases, hi haurà sempre qui anirà a cavall." —Ço vol dir— es deia ell — que de tots els éssers vivents de la bola terrenal, nosaltres som la nissaga més bajana i servil. Sóc un ase, ja ho sé— prosseguia amb desconhort —, i em resigno a ésser tal com la Naturalesa m'ha fet; però el que no puc pair i m'exaspera és allò que: "Mentre hi hagin ases, hi haurà

sempre qui anirà a cavall". La meua dignitat s'imposa i diu: Prou!... Prou deixar-me pujar més a cavall.

I ve't ací que cert dia l'ase, pundonorós, va dir al seu amo: —Si tu no em deslliures d'aquest calvari de tragar gent a la meua esquena, jo t'asseguro que el dia menys pensat, en faré una de grossa.

L'amo, que era un devot de la garrotada, sempre i quan aquesta no queia damunt d'ell, en oír tals paraules i dites amb aquell to de rebellió, per tota contesta, engrapà, barroerament, una descomunal tranca i va esbatussar aquell desvergonyit ase, de tal faisó, que les seves costelles esdevingueren calentes com si haguessin passat per les graelles.

L'ase, des d'aquell jorn, prometé venjar-se, i una idea sinistra creuà per la seva ment.

* * *

Tota una munió de feligresos i feligreses van presentar-se a Montserrat, en pelegrinatge.

Entre les feligreses hi anava una sogra d'aquelles que porten bigoti i fan cara de carrabiner, i, que malgrat hi haver-se firmat ja el pacte de la pau, promouen, a tot hora, la guerra més acarnissada amb el seu gendre. Aquest, per mandat d'ella, seguia, com una mansa ovella, entre els feligresos.

Un jorn al matí, iniciaren diverses excursions, utilitzant els ases destinats per llur servei, i per arrodonir la casualitat, el portador de la sogra de referència, va ésser l'ase protagonista d'aquest relat. En veure damunt ses costelles aquella mena de càrrega, l'ase, que també era un "Cupido", se sentí esperonat a complir el jurament de la seva venjança.

El moment de la tragèdia va arribar: La comitiva es va aturar un instant per esguardar una vista panoràmica, i, mentre aquella musa amb bigoti estava badant, l'ase aixecà les potes posteriors i engegà una ratxa de guitzes, que la sogra va fer tal capbussó, que va quedar entre unes mates de la vora d'un abisme fent la figuereta; i un quadro profà i pecaminós s'oferí als ulls dels cànids feligresos i feligreses, que exclamaven: —Jesús, Maria, Josep!... Mentre el gendre clamava, mirant al cel: —Senyor!, sigueu piadós, és qüestió només d'una empenta.

L'ase, dirigint-se al seu amo, tot cofoi i satisfet, li digué: —Vaig dir-te que en faria una de grossa, veus?, ja l'he fet.

L'amo anava a repetir l'escena de les garrotades, però va quedar burlat, puix l'ase, rient com un orat, i alliberant-se per sempre, fugí al trof cap al cor d'aquella serra.

Alfred COSTA.

INTENCIONS

QUINA LLASTIMA ENS FAN!

JO no tinc el costum de llegir diaris. El diari — tal com es fa aquí: esqueles mortuòries, prolixes informacions d'esport —, no m'interessa. El temps que dedicaria al diari, el robaria al llibre. I el llibre — ja no cal dir-ho —, m'interessa molt més.

Però això no vol dir que de tant en tant fullegi algun diari. L'altre dia mateix tenia a les mans El Noticiero Universal, que, segons diuen, és un diari de bon to, el predilecte de la gent distingida. I en El Noticiero Universal — i de Novembre d'aquest any — he llegit el següent solt, que vull transcriure perquè la cosa val la pena.

"Nos escriben varios vecinos de la barriada de Vallcarca una atenta carta cuyos principales párrafos copiamos a continuación y que dicen así:

"Nos permitimos molestar su atención para rogarle que, desde las columnas del diario de su digna dirección, tenga la bondad de hacer notar a las autoridades municipales el descuido en que se tiene la barriada de Vallcarca, espacio comprendido entre el Viaducto y las calles de Mora de Ebro y Nuestra Señora del Coll.

Sería menester que se afirmaran los arroyos de esas calles de un modo sólido y definitivo, pues cada vez que llueve, desaparece completamente la tierra que se ha api-

sonado, y es imposible pasar con coche sin riesgo de romperse una ballesta o un eje."

Ja n'hi ha prou. Ja no cal que seguim transcrivint. Segurament heu llegit bé: "...I ES IMPOSIBLE PASAR CON COCHE SIN RIESGO DE ROMPERSE UNA BALLESTA O UN EJE."

De manera que aquests digníssims veïns de Vallcarca sols els preocupa l'estat llastimós del carrer perquè no s'hi pot passar en cotxe. Aquests digníssims veïns no han pensat en els que van a peu, en els que si no la ballesta o el eje, poden trencar-se el cap o les costelles.

Els pobres són els jueus i els alarbs d'avui, i contra ells hom ha emprès una croada cruel. No hi ha, en la societat actual, im-misericòrde i egoista, cap afecte, cap amor al pobre. El pobre és l'enemic, el flagell, el papu. Se'l persegueix i se l'acorrala com si es tractés d'una fera.

Interessen més l'eje o la ballesta d'un automòbil que les costelles d'un pobre. El pobre ha d'anar a peu, s'ha de mullar, s'ha de gelar, s'ha d'omplir de fang, ha de vestir malament i menjar pitjor — o no menjar —, ha d'estar exposat a agafar una tuberculosi.

Mentre se salvi l'automòbil, tota la resta no té importància.

Lluís CAPDEVILA

La columna de l'esquerra

ANGEL PESTAÑA

EL cas d'En Pestaña és un de tants casos de voluntat i intel·ligència. "D'a-bord", ell té la primera matèria: intel·ligència. Després, té la voluntat. Intel·ligència per a treballar, per a superar-se, per a complir els deures socials, per a fer-se home, per a ésser més i, en ésser-ho, tenir la dignitat cívica de donar al pròxim tot ço que ell és, no per la gràcia dels altres, sinó pel propi impuls. Voluntat per a encarrilar els seus treballs de manera ben recta i ben ferma; per a saber portar a bon terme una tasca cultural definida i concreta.

Angel Pestaña treballà honradament. Cobria tan sols les seves necessitats primeres amb un modest sou que li donava la responsabilitat d'un diari i el dret a què malparlessin d'ell tots els proletaris que volguessin, perquè bé prou sabut és que no hi ha pitjor amo que la multitud propietària; la fiscalització estreta que tenen sobre els seus homes, més que fiscalització, és dictadura. Té dret i obligació d'anar a la presó; el deure d'ésser responsable de tot el que els altres volen dir i publicar al diari... Dirigeix masses, compleix amb el seu deure proletari, i no pot fer les vuit hores, perquè ha d'estar sempre pendent de tot el que volen els altres a tota hora, de dia i de nit. I no obstant, somriu compassivament i treballa. Treballa perquè és el seu deure, és la seva obligació immediata.

A l'any 1920 va fer un viatge d'observació a Rússia; i en tornar va escriure dos llibres interessants, titulats

Setenta días en Rusia

Lo que yo vi

Preu: 3 pessetes

Lo que yo pienso

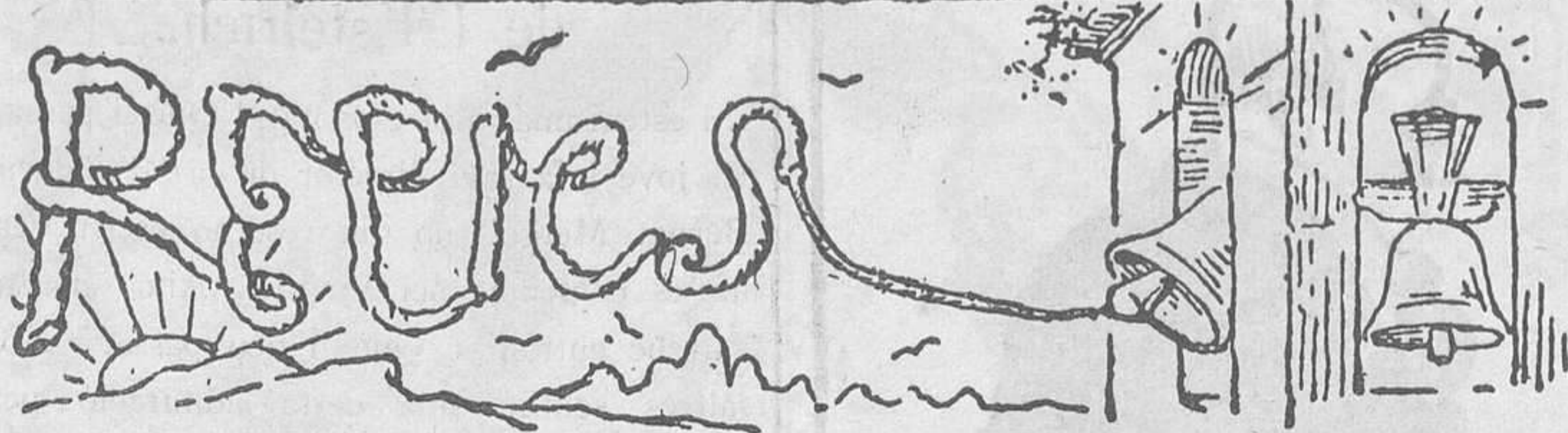
Preu: 3,50 pessetes

Dos llibres que recullen tota la clara visió del poble rus

Demaneu-los per totes les llibreries

La setmana que ve no hi haurà "Columna de l'Esquerra", per ésser el número dedicat a l'aniversari de la mort d'En Layret.

La columna de la dreta

ELECCIONS A MÈXIC

A Mèxic hi ha hagut eleccions presidencials. Ha guanyat l'Ortiz Rubio, candidat obregonista, ço que vol dir que seguirà la mateixa política social i anticlerical d'ara.

Com que no podem fer més, ens en alegrem. Volem dir que ho celebrem amb aquella alegria. I amb aquella enveja!

DESFETA DELS NACIONALISTES ALEMANYS

També ens alegrem de la desfeta dels nacionalistes alemanys.

Tot el que no parli "europeu", no té dret a reeixir.

MOTÍ ESTUDIANTIL

Els estudiants s'han avalotat. Això ha passat a Praga.

UN LLIBRE INTERESSANT

Un escriptor madrileny prepara un llibre que porta aquest títol: "Las cien mejores notas oficiosas".

Serà força interessant!

SORTOSOS ELLS!

A París tenen arquebisbe nou: monsenyor Verdier.

Sí que seran felços!

POBRE ROMANONES!

En Romanones ha anat de cacera a València.

Suposem que no li sortirà el tret per la culata, com en el seu viatge a Barcelona.

Perquè va recomanar tant que tothom vingues a veure l'Exposició, que cada dia rep lletres demanant-li diners.

LA DISCRECIO D'EN MELQUIADES

Per això En Melquíades Alvarez ha estat força discret en fer comentaris sobre l'Exposició.

Diu que està bé. Però sense entusiasmar-s'hi gaire.

Pel que pugui venir.

PALLASSOS

Aquesta setmana no ha fet de pallasso cap aristòcrata.

Ens referim al Circ.

Fora del Circ, qui sap!...

BUNYOLS

Cada dia hi posen més coses a la font de la plaça d'Espanya.

I cada dia queda més bunyol.

Gairebé tan bunyol com la font del passeig de Gràcia.

FOMENTEM-LA

Segons la "Gaceta", sembla que algú que pot i vol i li dona la gana, es preocupa ara de fomentar la cria "mular" i "asnal".

Encara no n'hi ha prou, de rucs?

I tanta gent que es creia que en sobraven!

LA FLAMENCADA

El govern belga està molt empipat perquè a cada moment es noten en aquell país moviments nacionalistes que tiren cap al flamenquisme.

Ara mateix, a Brussel·les, s'ha celebrat una important manifestació d'aquestes.

Si ens volen creure, que no s'emboliquin els súbdits del senyor Albert. Que es dediquin a tirar floretes a les noies, que aquest és un "flamenquisme" més passador i més innocent.

CARITAT

Ha estat trobat, moribund, un home pobrement vestit.

Portat a la casa de socors, morí gairebé de seguida.

Sembla que morí de fam i de fred. Doncs què fan les dames dels "roperos"? Vesteixen Mares de Déus?

POLÍTICA I EGOLATRIA

A la Cambra dels Comuns, el diputat treballista, senyor Wirtenton, ha presentat una proposició concedint als treballadors que ocupin un any el mateix càrrec, deu dies de vacances anuals amb sou.

La llei afectaria uns nou milions de treballadors.

Però el projecte topa amb una gran oposició; l'oposició, naturalment, dels conservadors.

Es natural. Com per ells tot l'any són vacances!...

POLÍTICA FRANCESA

Als passadissos de la Cambra ha circulat el rumor segons el qual es produirà una escissió en el grup Marín.

Segueix la multiplicació dels partits francesos.

Arribarà a l'infinit?

El millor seria que cada diputat es constituís en un partit independent. Els francesos tindrien aleshores el Parlament ideal.

BARRILAIRES

Una colla de literats i artistes barcelonins organitza un festival benèfic teatral.

Els organitzadors hi prendran part, com actors.

Entre altres sainets, pensen representar "la botifarra de la Llibertat", d'En "Pitarra".

Bona!... I ja cal que la defensin ben bé, que és l'única botifarra que ens queda.

DELS "MARCS", ENCARA

Puig d'Aspre ha fet una peroració de les seves, a Madrid, parlant del "marc", la desprestigiada moneda del temps de la guerra.

I aconsella als posseïdors de "marcs" que es dirigeixin, clamant justícia, al Tribunal Internacional de La Haia.

¿No els sembla que el procediment és d'una eficàcia molt llunyana?

El més pràctic és esperar que pugin.

PERCENTAGE CRESCUT

Sembla que el Parlament d'Egipte serà format, enguany, per un noranta per cent de diputats nacionalistes.

Encara que ja sabem que les mòmies no parlen, ens plauria conèixer, sobre aquest punt, l'opinió dels Faraons.

QUI NO TÉ RES A FER...

La Reial Acadèmia ofereix un premi de dues mil pessetes a la millor col·lecció de poemes.

Quina en fóra, que el guanyés un dels polítics de l'antic règim!...

Són els únics felços mortals que, ara com ara, es dediquen a fer versos per a matar l'estona.

IMPORTACIÓ

De Portugal ens han enviat cinc-mil porcs.

Abans de fer-ne salsitxes, serà qüestió d'encarar-los amb els garrins de les Mallorques, que ja sabem que són blancs, netets i saborosos.

De tota manera, ben vinguts siguin "os cerdos dal Portuguesado".

Sempre són més d'estimar mil porcs grassos que mil vaques magres.

LLUIS CAPDEVILA A CABRA DEL CAMP

Demà, diumenge, a la nit, a la Societat Agrícola de Cabra del Camp (Tarragona) l'autor de "Venus i els bàrbars" donarà una conferència amb el tema de "Lliçó de coses de la Revolució Francesa".

PERE RAHOLA

EL senyor Pere Rahola porta barba. A més a més, ha estat diputat de la Lliga Regionalista. Era el que tenia més vots en les eleccions barcelonines. Sembla que ha estat, o és, encara, una mena d'advocat o conseller de les Corporacions i sucursal vinícoles — bars, cafès i similars; similars vol dir tavernes —, i quan veien aparèixer el nom d'En Rahola, el votaven i el feien votar a tort i a dret.

Ens oblidàvem de dir que el senyor Rahola, ultra portar barba, és de l'Empordà i solter.

El senyor Pere Rahola passa per ésser un esperit d'esquerra, dins del moviment regionalista. És una situació esplèndida: passar pel que no s'és i aconseguir una posició privilegiada. Dins de la Lliga, ha estat un home disciplinat. Si el senyor Cambó ha sortit a les portes de casa seva amb una escopeta al braç, com si anés de cacera, ell, si no ho ha fet, no ha protestat, ni ha dit res. Se n'ha anat a Roses a passejar en barca; si les forces vives han demanat actes que s'anomenen d'autoritat, el senyor Rahola, s'hi ha adherit d'una manera vaga i elegant: deixant fer...

De totes maneres, el senyor Rahola ha tingut cura d'ésser un polític una mica cridaner. Això ha fet el seu efecte. Ha anat a una penya de gent totalment diferent al Catalunya — En Marial, El Barberillo, En Rossendo Pich, En Moles, etc. — i quan ha convingut fer un gest popular, l'ha fet...

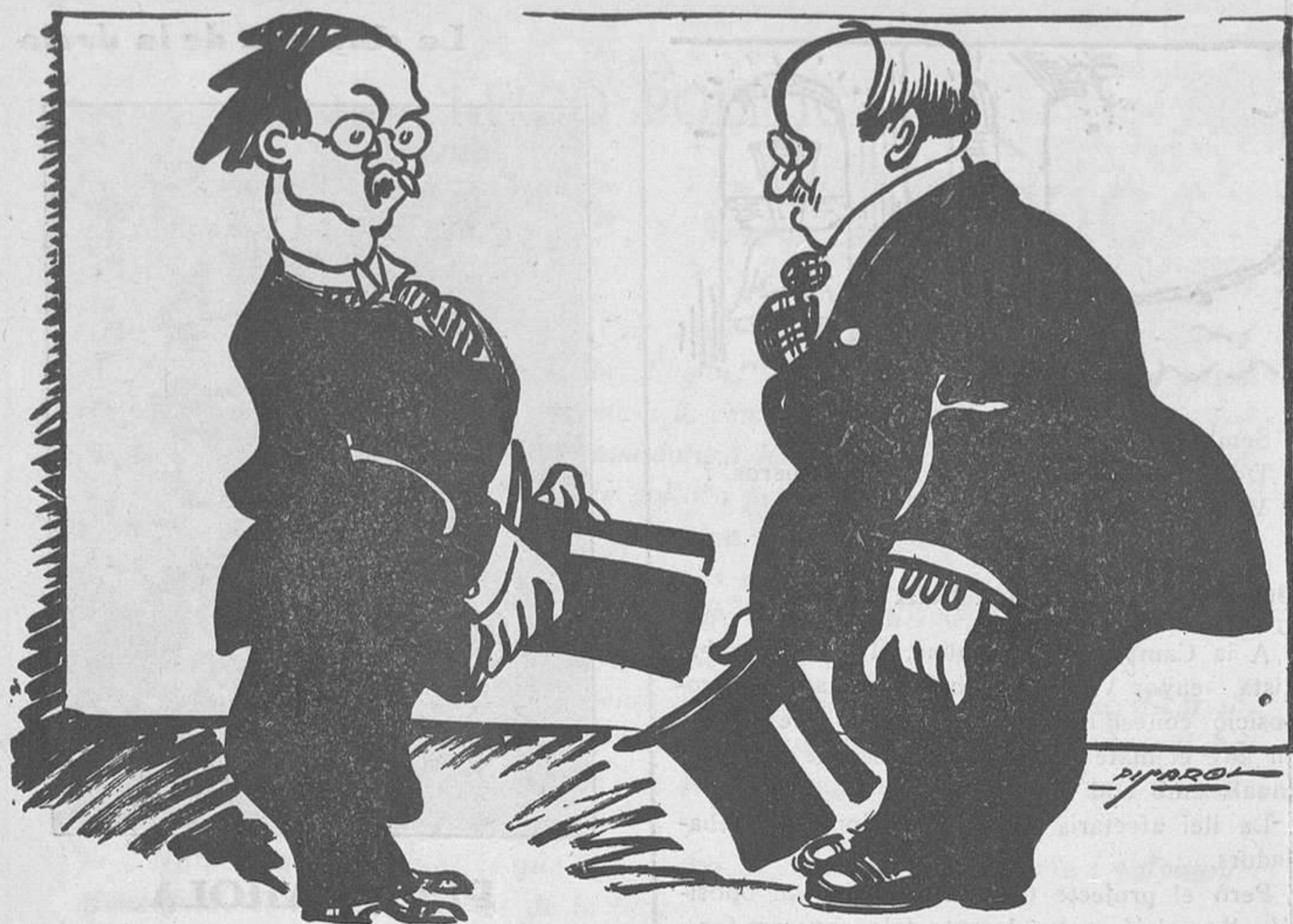
El moviment regionalista ha estat sempre obscur. Com que era un moviment de protesta, la gent conforia aquesta amb el vertader esperit liberal. Un home que protesti, que tingui, mantes vegades, una posició de desacord amb les autoritats constituïdes, no és pas sempre un home liberal, progressiu i partidari d'una transformació política i social. De la mateixa manera que hi ha revolucions i revolucions. La revolució de Mussolini o la de Pilsudski, no és pas la mateixa que la de Calles o la de Kemal... El senyor Pere Rahola ha passat per un home d'esquerra, sense ésser-ho... Sí, està clar; va fer allò del Goya... Però, vaja, allò no és pas perquè li facin un monument. Combatem ací com a home d'esquerra En Pere Rahola. Com a home de dreta, ja és altra cosa.

Volem situar ben bé la seva posició, perquè no és just que molts vots de les esquerres anessin a parar a la candidatura de la Lliga pel sol fet de donar un cert aire esquerrista el nom de Pere Rahola. Per això aïem que no és d'esquerra, com hem demostrat pràcticament en descobrir que mai hi ha hagut cap desacord amb el senyor Cambó, ni en els tristos dies de 1929, ni quan s'ha posat en la candidatura dels cinc el nom d'un tradicionalista tan característic com Narcís Batlle... (En aquella candidatura que quan érem joves hi va anar el nom de don Nicolàs Salmerón!)

Ara, com a home de dreta, ja podem parlar-ne. És un home molt simpàtic, té tot l'aire d'un vieux marcheur digne i divertit. Sembla un polític del Niu Guerrer o dels Quatre Gats... És un home rialler i afable per qui tenim molta simpatia.

Però, és un home francament de dreta.

La setmana que ve no hi haurà "Columna de la Dreta", per ésser el número dedicat a l'aniversari de la mort d'En Layret.

Un més

—De manera que, vidu, eh?
—Amb aquella alegria.

La moral d'ara

LALTRUISME és una beneiteria. L'abnegació, una bestiesa. Altruisme vol dir ésser generós. Abnegació és ésser generós i mig. Tot plegat, sacrifici propi en benefici d'altri.

Vulgues triomfar en totes aquelles coses que suposin un benefici per als teus interessos. I prescindeix en absolut dels mitjants a què hagi de recórrer per a l'assoliment d'aquest triomf. El món aplaudeix i afalaga el triomfador d'alguna cosa, sense importar-li res la bondat d'aquesta ni el camí que hagi seguit per a assolir-la.

Mentre vagis bé tu, què hi fa que els altres no hi vagin tant o gens?

Precindeix en absolut de la consciència. La consciència és una cosa detestable. Pensa que sol tenir el mal costum d'anar contra les teves conveniències, contra els teus interessos. No te l'escoltis. Es pot viure perfectament sense consciència.

El món no és del més bo, sinó del més hàbil. Tingues-ho en compte.

Hauràs sentit parlar d'honradesa. N'hi ha de dues classes: una de moral, i una altra que podríem dir-ne oficial. La primera és cosina germana de la consciència. La segona... la segona és a la que t'has d'atendre.

També hi ha la dignitat. La dignitat, però, és tan sols una paraula, una paraula inútil. La dignitat avui està en desús, com els paraigües vermells. Això ensenya que, en el món, tan sols perduren les coses que poden donar profit.

Si mai et decideixes a fer un favor a algú, procura que sigui a qui te'l pugui tornar amb avantatge.

Desconfia de tot i de tothom, i no creguis en altre talent que en aquell gràcies al qual es pot viure amb l'esquena dreta.

Escrúpul, delicadesa, consideració, respecte, tolerància, amicitat, amor... Tot això són ximpleries.

S'ha de tenir cor, i encara, si voleu, un bon cor. És clar: sense cor, ningú no viu. El cor és una entranya indispensable per a la vida; és el motor del cos. I, naturalment, que si aquest no és prou bo, és que està malalt. En aquest cas, els serveis d'un bon especialista d'aquesta entranya es fan indispensables.

Es ridícul que hi hagi encara qui s'entregui a prescriure regles de conducta als homes. Com si tothom no sabés que el mirar per casa és el primer deure de cadascú! I ja tothom ho fa. Realment, aquests moralistes són els veritables pertorbadors de la bona marxa de la societat. Tenim la sort, però, que el bon seny s'imposa, i són, per tant, ben pocs els que se'ls escolten.

Estimeu-se els uns als altres. Això, naturalment, fins que renyiu.

Practica sempre aquesta sàvia màxima: Despulla el proïsme per a vestir-te tu.

GALLARANC.

Fa dies que no sentim parlar de L'Estelrich..

...i estem una mica espantats! Què li passa? El jove i ja savi director de la "Fundació Bernat Metge" no diu res, no escriu res, no és comentat per ningú... Això ens té gairebé entristits. Què li deu passar? Nosaltres sentim una certa admiració per aquest xicot actiu, actiu com qualsevol altre individu de la seva raça—puix no hem d'oblidar que Estelrich, nat a Mallorca, és jueu, encara que, com Maura i Maurras, sigui catolitzant *enragé*, que es belluga i parla, o millor dit fa parlar d'ell.

Ara que, quan no diu res, ens fa una mica de por. Perquè quan no parla, és que se'n pensa alguna. I això, francament, ens fa por!

Més ens entimem que parli, que actui, que surti i que digui coses. Llavors ja sabem que no pot fer res de mal.

Joan Estelrich és el nostre ministre de Relacions Exteriors. Ell coneix molta gent de Perpignan i molts cambres a Ginebra. Té una extensió de relacions internacionals que esperen a qualsevol de nosaltres. El dia que haguen d'anar a París, ell us donarà l'adreça d'un bon hotel, el millor tren que podeu agafar i fins us recomanarà a un uixer del "Palais Bourbon", per tal que us deixi veure, des d'una barraqueta, l'entrada dels ministres.

Joan Estelrich en prepara alguna.

Potser una altra enquesta?

No! Li va sortir malament la darrera.

A la millor, ja està escrivint un altre llibre transcendental. D'aquells que tothom "bombeja"—té la clau de la pastera—amb llargs articles, i ningú compra...

CARTES DE FORA

SENTMENAT

L nostra vila prospera, i una prova palesa de la seva prosperitat la dona la santa Missió que actualment se celebra en aquesta vila. A l'arribada dels missioners, bona part del poble anà a rebre els personatges, que, segons el dir del rector, personifiquen la "cultura que passa". Trista ironia la de qui s'atreveix a parlar de cultura en un poble on no hi ha medis de cultivar-la. No, encara que ens sigui una vergonya el dir-ho, no tenim ni biblioteca, ni escoles graduades, ni res que s'hi assembli; només tenim unes rudimentàries escoles de primera ensenyança.

Sentmenatencs, en lloc de cultivar la cultura predicada des de la trona, nosaltres us convidem a llegir, llegir força, i llibres bons que ens donin una cultura més bona, i, sobretot, més sana que picar-se el pit.

JOVESCROU.

SALT

He estat algunes setmanes sense comunicar-vos l'esperit d'aquest poble, o sia del nostre poble.

Avui, doncs, que sembla que se'n pot dir alguna cosa, tornaré a parlar-vos-en; parlar-vos-en, però, amb franquesa. Com amic.

Comencem per dir que el passat divendres, dia 8, a quarts de nou del vespre, tingué lloc, en el col·legi dels Germans de les Escoles Cristianes, la inauguració d'un cursset d'estudis apologetics sobre religió, els quals — segons tinc entès — són organitzats pel nostre clericalisme.

En aquesta inauguració i davant d'una nombrosa assistència, la qual, plena d'hipocresia, parlà en tota propietat, el Doctor Rvd. Josep Costa, Pvre. canonge de la catedral de Girona.

Aquest seguit de curssets que van a donar-nos aquests bons senyors, no simultanis, sinó de quan en quan, no crec que vagin amb el conat de desencaminar-nos ni amb el d'illustrar-nos. Car si es tractés d'una cosa d'aquestes, em sembla que vindrien tocant temes més clars i més aguts, en lloc d'aquest tan absurd que hom en diu religió.

Deixem a part pel que poden venir, i anem a la realitat. Amb l'estat d'avui que, la crisi de treball, la fam i la misèria arreu està estesa, no hi hauria com glossar l'amor al proïsme, que és una de les coses de què menys es preocupa la societat.

No és això?

UN HUMIL.

"Jovescrú (Sentmenat). — Va, un xic corregit.

J. A. M. — Probablement anirà.

J. F. R. — Igualment li diem.

B. J. (Banyoles) — Vostè ho fa bé, però el tema ens sembla massa cruel. Vol enviar-nos altres coses?

Ll. R. C. — Massa tard.

M. R. (Cadaqués) — Anirà.

J. S. (Sant Sadurn d'Anoya) — No interessa. Val més que el temps que perdeu fent esquellots, l'aprofiteu llegint.

La setmana que ve LA CAMPANA DE GRACIA

fent just homenatge al que fou defensor dels humils

Francesc Layret

celebrarà l'aniversari de la seva mort amb un número extraordinari, del qual ja tenim els articles de les millors firmes de l'Esquerra catalana.

Heu-vos ací alguns dels articles que publicarà

LA CAMPANA DE GRACIA

en el seu número extraordinari:

Pere Coromines
Francesc Layret, home de Lleis.

Robert Castrovido
Layret, el assassinado.

L. Nicolau d'Oliver,
Record.

Marcel·lí Domingo
L'evocació de Layret

Angel Samblancat
El meu Francesc Layret

Gabriël Alomar
L'ombra de Layret.

Lluís Companys
L'amic entranyable i el polític insubstituïble. — Notes.

Lluís Capdevila
Pels seus fets els coneixereu.

i molts altres col·laboradors espontanis que no nomenem, per ésser interminable llista

Angel Pestaña
Parlant de Layret.

Francesc Madrid
Les vint-i-quatre hores darreres de Francesc Layret.

A. Rovira i Virgili
La vida dramàtica de Francesc Layret.

Emili Granier-Barrera
Un bell morir.

Josep Burgas
(Una Poesia)

Antoni Amador
Com fòrem sabedors de la tragèdia.

Joan Mora (President del Cercle Republicà Federal de Sabadell).

També publicarà

LA CAMPANA DE GRACIA

una intervist del nostre company Brauli Solsona amb Eduard Layret, germà del que morí pels seus ideals. A més, hi haurà fotografies de les diverses èpoques de la seva vida.

Compreu

LA CAMPANA DE GRACIA

Preu del número: 30 cèntims

AQUEST NUMERO

ESTA REVISAT

PER LA CENSURA

Imp. "La Campana". — Olm, 8. — Barcelona